MICKEY en KUIFJE in PEP

EEN PITTIG WEEKBLAD

HOERA

Hier is het eerste nummer!

INTRODUCTIE-NUMMER 20 CT.

No. 1 6 oktober 1962
45 ct. - per week 35 ct.

WAT BETEKENT PEP EIGENLIJK?

„Pep" is 'n Engels woord voor pit, vuur, vaart, levenslust. Daarom is PEP een blad met PEP

EEN BLAD ALS PEP

DAAR WAS HET WACHTEN OP!

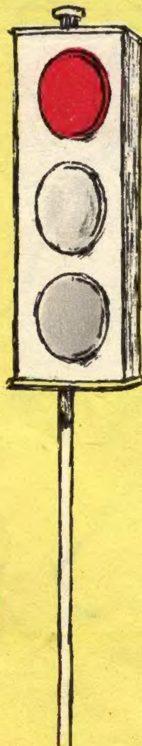
Vol vaart, vol kleur, vol spanning en avontuur!

Van het moment af dat de folder bij jullie een paar weken geleden werd bezorgd, hebben jullie natuurlijk gespannen en verlangend uitgezien naar de komst van PEP, jullie eigen, nieuwe blad. Wat PEP jullie allemaal gaat bieden, is teveel om op te noemen, maar toch vertellen wij graag vast iets van wat jullie te wachten staat. PEP neemt jullie mee op avontuur door de lucht, met de dappere piloot Dan Cooper; naar de racebaan met de onverschrokken coureur Michel Vaillant en naar de Triple-R ranch, waar twee gezworen kameraden, Spin en Marty, hun vakantie doorbrengen. PEP zal jullie laten lachen om de dwaze en spannende belevenissen van de Indiaan Hoempa Pa en Hubert van Bladerdeeg, van kolonel Clifton, de detective, en onze oude bekenden Mickey en Goofy. En wie voert PEP daar bovendien nog ten tonele? Ja, KUIFJE, vriend van groot en klein, in gezelschap van Bobbie, Kapitein Haddock, het tweetal Jansen en Jansens en vele andere figuren. In 't grote, boeiende avontuur „Mannen op de Maan" doet hij bij PEP zijn intrede. Ook de liefhebbers van sport en vliegerij kunnen hun hart ophalen aan interessante verhalen; leerzame en vermakelijke reportages zullen elkaar afwisselen in bonte verscheidenheid. We zullen niet teveel vertellen, want we houden zo van verrassingen. Tenslotte: PEP, het blad, zou niet volledig zijn zonder PEP zelf, de frisse vrolijke vagebond, die het avontuur tegemoet gaat. Zingend, spelend op zijn gitaar, met de zon in zijn hart. Wij geloven dat de kennismaking een succes zal worden. Nee, we zijn er zeker van. Want wat PEP geeft is PEP in jullie jonge leven!

Belangrijk nieuws voor iedereen die heeft meegedaan aan „Peps" grote Veilig Verkeer-Prijsvraag

PEP REED DOOR HET RODE LICHT!

Jaja, onze vriend was in overtreding en hij is door een zekere meneer Van Overheidswege in z'n kraag gepakt met de volgende vermaning: „Die prijsvraag van jou, die in de PEP-folder heeft gestaan, voldoet niet helemaal aan de eisen van de nieuwe loterijwet. Dat betekent dat er géén prijzen mogen worden verloot onder de goede inzenders. Het spijt me wel, maar wet is wet!"
PEP keek eerst wel wat bedremmeld, want het was heel erg wat die meneer daar zei. Maar opeens klaarde PEP's gezicht op, want hij had 'n prachtige oplossing gevonden! „Ik vraag aan alle jongens en meisjes om de prijsvraag die hiernaast staat afgedrukt, nog eens op te lossen en DAARBIJ BOVENDIEN EEN SLAGZIN OF TWEE-REGELIG RIJMPJE IN TE ZENDEN over het onderwerp: „Wat kan ik doen voor Veiliger Verkeer?" Dat is helemaal niet zo moeilijk hoor! Ik zelf zou bijvoorbeeld als rijmpje maken: „PEP geeft steeds duidelijk richting aan — als hij naar rechts of links wil gaan!" Of als slagzin: „Fiets niet door, rechts gaat voor!"
Zie je wel hoe makkelijk het is? Ga maar vlug aan de slag! Een deskundige jury, onder voorzitterschap van de heer Sieuwert Zandt, hoofd afdeling propaganda van het Verbond voor Veilig Verkeer, zal daar de leukste en origineelste inzendingen uit kiezen en op grond daarvan de winnaars aanwijzen."
Doen jullie mee? De prachtige prijzen blijven dus nog even in de pot; je hebt dus nog alle kans!
KIJK UIT NAAR DE LIJST MET WINNAARS DIE ZO SPOEDIG MOGELIJK NA 16 OKTOBER ZAL WORDEN BEKENDGEMAAKT.
Maar PEP zou PEP niet zijn als het daarbij bleef. Er is voor alle jongens en meisjes die de kaart uit de folder naar PEP stuurden, alvast een leuke verrassing beschikbaar, want.... IEDEREEN DIE REEDS EERDER MEEDEED KRIJGT **GRATIS** EEN LEUK PEP-SPELDJE!
De mijnheer, die PEP komt bezorgen zal dat eerstdaags bij je thuis brengen!

ZOEK DE ZES FOUTEN!

in de grote
VEILIG VERKEER-PRIJSVRAAG
VAN PEP
ONDER AUSPICIËN VAN
HET VERBOND VOOR VEILIG VERKEER

Kuifje

OPGELET!

1 Aan deze PRIJSVRAAG VAN HET VERBOND VOOR VEILIG VERKEER kan iedereen deelnemen.

2 Zowel degenen die reeds een oplossing inzonden als zij die nu voor het eerst meedoen kunnen de oplossingen van deze prijsvraag inzenden.

3 Zoek de zes verkeersfouten op die op bovenstaande tekening voorkomen. Schrijf de letters van de zes „verkeerszondaars" zodanig achter elkaar, dat je de naam krijgt van een held uit een heel bekend beeldverhaal.

4 Maak een slagzin of tweeregelig rijmpje over het onderwerp: „Wat kan ik doen voor Veiliger Verkeer?"

5 Zet de gevonden naam plus slagzin of rijmpje op een briefkaart en vermeld op de adreszijde in de linker bovenhoek: VEILIG VERKEER-PRIJSVRAAG en verder: je volledige naam, of je een jongen of meisje bent, je leeftijd, je volledig adres. Alles **duidelijk** schrijven! Zend deze briefkaart **vóór 16 oktober 1962** aan REDACTIE PEP, Postbus 1444, Amsterdam.

VOOR DE WINNAARS STELT PEP DE VOLGENDE PRACHTIGE PRIJZEN BESCHIKBAAR:

Vijftig fietsen van wereldberoemde merken als **RALEIGH — RUDGE — HUMBER — BSA — TRIUMPH** naar vrije keuze. Iedere fiets heeft een waarde van ƒ **250,—** en is compleet met MILLER-lamp, slot en jasbeschermer, originele STURMEY ARCHER 3 versnellingsnaaf, BROOKS zadel, DUNLOP banden.
Vijftig echt leren voetballen.
Vijftig fotocamera's.
Vijftig vulpennen met gouden pen.
Honderd „PEP"-ballpoints.
Vijfhonderd dozen „KUIFJES"-postpapier.
Vijftienhonderd boeken.

VERBOND VOOR VEILIG VERKEER
VEILIG VERKEER

Alle inzenders die van de kaart uit de folder gebruik hebben gemaakt behouden natuurlijk hun recht op de eerste drie nummers van PEP tegen de speciale prijs van 20 ct (de normale prijs van PEP is 35 ct per week) en bovendien krijgen zij als „PEP"-lezer zo spoedig mogelijk — maar in ieder geval vóór Sint-Nicolaas — het prachtige boek uit de serie „De Avonturen van Kuifje": RAKET NAAR DE MAAN.

De dolle avonturen van Pep

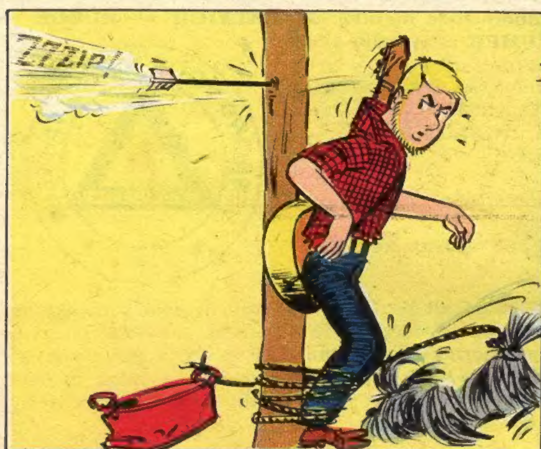

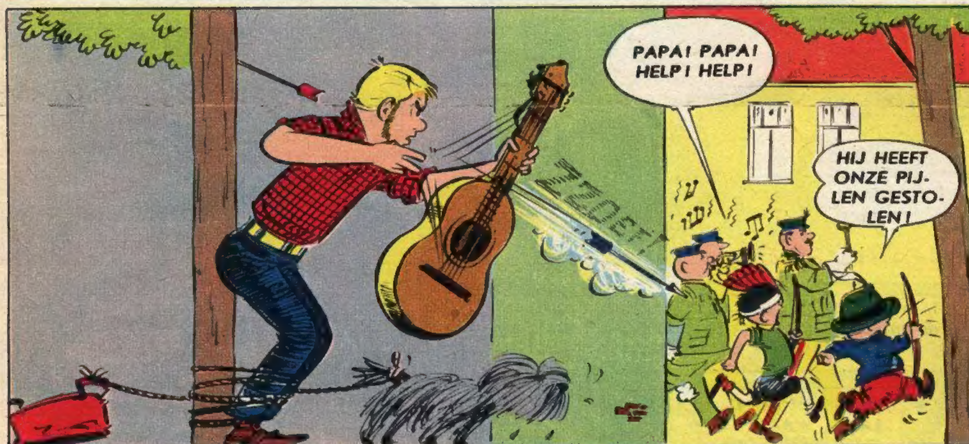

een vrolijke vagebond

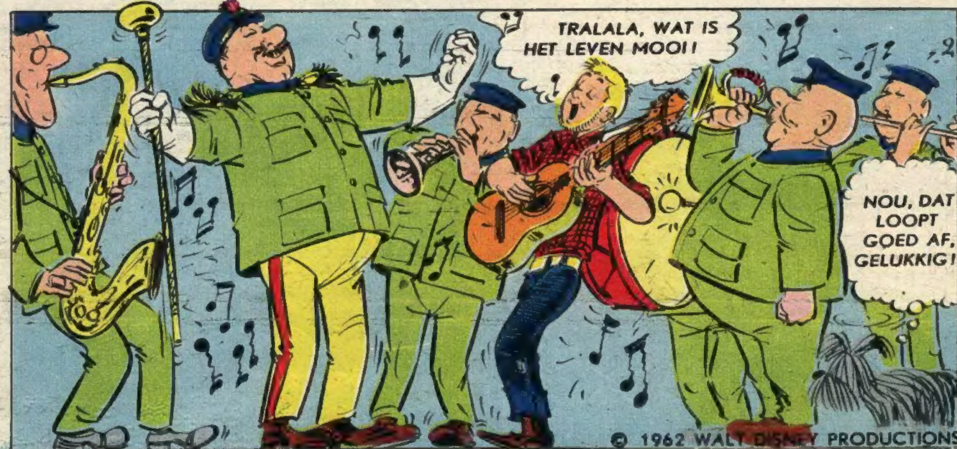

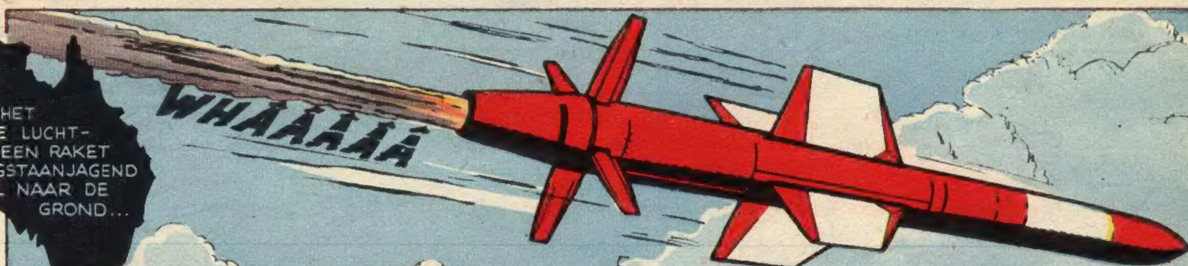

DAN COOPER EN

Het project „Blauwe Driehoek" is zeer geheim. Slechts een

OP WOOMERA, DE ENGELS-AUSTRALISCHE BASIS VAN GELEIDE PROJECTIELEN, VOLGEN TECHNICI GESPANNEN DE VLUCHT VAN EEN SIGAARVORMIG TOESTEL...

DE RAKET KOMT AL OMLAAG. WAARSCHUW DE OPRUIMINGSDIENST...

LONG RANGE WOOMERA

HIJ VALT IN ZONE B, DAT IS VOOR DE PLOEG VAN STEVE. 3000.. 2000.. 1000.. OUT!

MET EEN DOFFE PLOF BOORT HET REUSACHTIGE PROJECTIEL ZICH DIEP IN DE WOESTIJN.

KROUOUW

INTUSSEN, IN EEN OBSERVATIEPOST VLAKBIJ DE BASIS...

HALLO! PLOEG STEVE? HET IS VOOR JULLIE, JONGENS... „REDSTONE" IS IN ZONE B TERECHT GEKOMEN.

WAT LATER.

BLIJ DAT IK MEE KON, STEVE. HET VIEL ME MEE DAT ZE ME LIETEN GAAN OP DE BASIS!

JE MOEST ER NODIG EENS UIT, SANDERS.

JE WERKT NU AL MEER DAN EEN JAAR AAN DE „BLAUWE DRIEHOEK", JE ZULT ER WEL GENOEG VAN HEBBEN!

SECTION

HIER ZULLEN WE NIET VEEL WIJZER VAN WORDEN. EEN HOOP VERWRONGEN STAAL IS HET!

MAG IK EEN PAAR LUI VAN JE PLOEG MEENEMEN, STEVE? DAN GAAN WE DE OMGEVINC AFZOEKEN.

GOED IDEE, SANDERS!

STUURT-IE ONS ER OP UIT OM WAT STUKKEN STAAL BIJ ELKAAR TE HALEN!

WAT KAN ZO'N KNAAP NOU OOK AFWETEN VAN ONS WERK, HARRY?

7

EEN MAN VAN DE GROEP SLUIPT ONGEZIEN WEG...

GEEN MENS ZIET ME HIER... DEZE PLEK MOET GEMAKKELIJK TERUG TE VINDEN ZIJN.

DE Blauwe Driehoek

paar mensen weten er het fijne van. Laten wij 'ns een kijkje achter de schermen nemen . . .

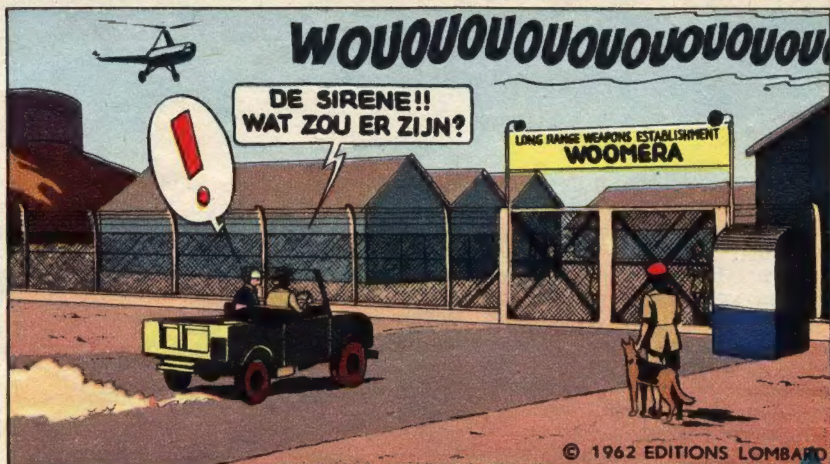

WORDT VERVOLGD

ZORRO verschijnt

Hij nam het wapen aan en stak het in de schede. „Ik zal deze dagelijkse schermpartijtjes missen, Diego."
„Ik ook," antwoordde de jonge edelman. „Ze hebben de lange zeereis bijzonder plezierig gemaakt!"
„Je kundigheid met de degen kon je nog wel 'ns goed van pas komen in Californië... De militairen hebben daar de macht in handen genomen."
„O ja? Wanneer is dat gebeurd?"
„Een jaar geleden ongeveer, toen de nieuwe commandant werd benoemd. Ik heb zo het gevoel dat je beter in Spanje had kunnen blijven, Diego."
De jonge man keek verbaasd op. „Is het zo erg?"
„Het is nog veel erger. Je zult het wel zien... over een uur kun je aan land gaan." De kapitein stond op het punt in zijn kajuit te verdwijnen; toen aarzelde hij en draaide zich om.
„Ik kan het je misschien beter nu vertellen, dan ben je tenminste gewaarschuwd. De commandant heeft de steun van het leger en hij kan ongeveer doen wat hij wil. Met hem bevriende edelen krijgen land en geld, terwijl de Indianen onderdrukt en de mensen die het spelletje niet mee willen spelen, uitgezogen worden. De belastingen zijn hoog, krankzinnig hoog. Als je niet betaalt, wordt je grond en je huis en alles wat je bezit in beslag genomen. De paar mensen die hiertegen in opstand zijn gekomen, zitten in de gevangenis. Er is veel ver-

Toen in Spaans Californië door de machtswellust van de heersers de toestand onhoudbaar werd, kwam één man daar tegen in opstand. Gekleed in het zwart nam hij het op voor de armen en onderdrukten. Hij was gevreesd van San Diego tot Monterey en zijn naam was ZORRO!

ONDER de gloeiend hete zon naderde traag een tweemaster de kust van Spaans Californië. De bemanningsleden stonden samengedrongen rond het bovendek, waar hun kapitein in een verwoed degengevecht gewikkeld was met een jonge man. Boven het zachte geklots van de zee tegen de scheepswand klonk af en toe een kreet; gekletter als de twee degens elkaar raakten. Toen opeens waagde de kapitein een uitval, de jonge man deed een stap terug, z'n degen flitste door de lucht en de kapitein stond verbaasd naar zijn hand te kijken, waarin het wapen daarnet nog zo vast gelegen had. Op hetzelfde moment zette zijn tegenstander de punt van z'n degen op de keel van de kapitein. Hij grijnsde.
„En nu, mijn vriend..."
Toen bukte de jonge man zich, raapte de degen van zijn tegenstander op en stak hem het wapen toe.
„...Uw degen!"
De kapitein boog. „Dank u, Senor Diego de la Vega!"

anderd in die enkele jaren dat je in Spanje geweest bent, Diego. Waarom ben je eigenlijk teruggekomen? Was je al klaar met je studie daar?"
„Nee..." De jonge man schudde het hoofd. „Ik heb een brief gekregen van mijn vader, waarin hij schreef dat ik mijn studie maar moest opgeven en zo gauw mogelijk naar huis moest komen. Er was iets gebeurd, waar hij alléén niet tegen op kon... Nu begrijp ik, wat mijn vader daarmee bedoelde."
„Ja," zei de kapitein, „en nu begrijp je

op het toneel !

misschien ook waarom het wel 'ns nuttig kon zijn dat je zo'n knap schermer bent!" Hij draaide zich om en verdween in zijn kajuit.
Toen Don Diego even later in zijn hut kwam, had Bernardo, z'n stomme knecht, de koffers al gepakt. Bernardo zag aan het gezicht van z'n meester dat er iets aan de hand was en vroeg in gebarentaal of er iets moest worden gedaan.
Diego glimlachte. „Nee, Bernardo, op 't ogenblik kunnen we nog niets doen. Ons land zucht onder de laars van een dictator en tegen een zo machtige vijand is niet veel te beginnen. Maar er is een oud spreekwoord... „Als je niet in de huid van een leeuw kunt kruipen, probeer dan de huid van een vos"... Ik zal geen man van de daad zijn, maar een man van de letteren... zo zal het tenminste lijken, voor iedereen! En jij, Bernardo, zult niet alleen stom zijn, maar ook doof. Alleen op die manier kunnen we proberen het onrecht ongedaan te maken en de zwakkeren en onderdrukten te helpen!"
Zo deed EL ZORRO zijn intrede, de vos...

DE ontscheping verliep zonder veel moeilijkheden, de douane-beambten

„Waarom moet alles nòg eens doorzocht worden?" vroeg Don Diego. „Orders van de commandant, kapitein Monastarid!" schreeuwde de sergeant.

keken alleen enigszins wantrouwend naar de enorme hoeveelheid boeken, die Don Diego in z'n koffers had gestopt en even later reed het koetsje van Bernardo en Diego de pueblo Los Angeles binnen.
Vlak voor het huis van de commandant kwam het voertuig tot stilstand. Diego stak verbaasd zijn hoofd door het raampje en vroeg de koetsier, waarom ze daar stopten.
„Het spijt me, senor," antwoordde de man, „maar alle voertuigen die door

ZORRO verschijnt op het toneel!

de pueblo komen, moeten worden onderzocht!"
„Wat is dat nou voor een onzin? Dat is bij de douane toch al gebeurd?! Gaat dit grapje ons veel tijd kosten?"
„Als ik de paarden verwisseld heb, zullen we waarschijnlijk al kunnen doorrijden naar uw hacienda, senor."
Op dat moment kwam een dikke sergeant van de lansiers aanlopen.
„Alle koffers moeten worden geopend en... N-nee maar, Don Diego de la Vega! Ik... ik dacht dat u nog in Spanje was!"
„Het lijkt me wel duidelijk dat ik inmiddels ben teruggekomen, sergeant Garcia! Wat heeft dit allemaal te betekenen? Waarom moet alles nòg een keer doorzocht worden?"
„Orders van de commandant, kapitein Monastario... Maar ik zal hem vertellen dat u bent teruggekeerd."
Voor sergeant Garcia dit voornemen ten uitvoer kon brengen, greep Don Diego hem bij de arm.

„Wat is dat?" vroeg hij en wees op twee lansiers, die kwamen aanrijden met een gevangene tussen hen in. „Nacho Torres, mijn buurman! Waarom wordt hij hier als een... als een misdadiger naar toe gebracht?"
„De commandant heeft het bevel gegeven hem te arresteren."
Op dat moment zag de gevangene de jonge man staan.
„Don Diego! Ze beschuldigen mij van verraad, maar dat is een leugen! Ik heb over het onrecht gesproken, dat..."
„Genoeg!" De commandant was uit zijn huis gekomen en trad nu tussenbeide.
„Ik protesteer, kapitein," zei Diego. „Deze man is geen misdadiger, hij kàn het eenvoudig niet zijn!"
„Hij is beschuldigd van verraad en zal voor de militaire rechtbank worden geleid. Breng hem naar de gevangenis en sluit hem op, lansiers!"
Toen wendde hij zich tot Diego en zei: „Wie bent u eigenlijk?"
„Mijn naam is Don Diego de la Vega, commandant."
„Ah, het spijt me dat een formaliteit als deze mij dwingt u op te houden, senor. Laat mij u een raad geven... U lijkt mij te verstandig om u met zaken te bemoeien, die u niet aangaan." Hij keek de jonge man scherp aan, toen glimlachte hij. „Uw bagage zal doorzocht worden, senor, daarna kunt u vertrekken."
Een kwartier daarna waren Diego en Bernardo weer op weg naar de hacienda van Don Alejandro, Diego's vader.

DIE avond zat Don Diego achter de vleugel in een van de vertrekken van het huis van zijn vader. „Hoe vindt u dit, vader?" vroeg hij. „Het is een van de liederen die de vaqueros altijd zongen als ze..."
„Diego!" barstte zijn vader los. „Trek je je het dan helemaal niet aan wat hier allemaal gebeurd is?"
„Natuurlijk! De situatie hier is allerminst plezierig."
„Allerminst plezierig? Het is onverdraaglijk! Wij hebben hier een goede tijd gehad. Zelfs een arme man kon een eigen stukje land hebben en leven van wat dat hem opbracht... Er werd gelachen toen, en gezongen! Maar dat is voorbij. Ellende en vrees zijn ervoor in de plaats gekomen. De belastingen zijn zo hoog geworden, dat de rancheros het niet meer kunnen opbrengen. En wie niet betaalt, wordt in de gevangenis geworpen! En dat alles alleen maar omdat één man zich machtig voelt en steeds meer geld wil hebben, steeds meer... Sinds Monastario hier commandant is geworden, is de toestand onhoudbaar geworden. Daarom heb ik je naar huis laten komen, Diego. Iemand moet er iets aan doen!"
„U hebt gelijk, vader. Ik zal een uitgebreide brief aan de gouverneur schrijven."
„Alle brieven, waar ze ook heen gaan, worden gelezen door Monastario's lansiers. Nacho Torres, onze buurman, heeft zo'n brief geschreven en weggestuurd. Nu zit hij in de gevangenis, beschuldigd van verraad!"

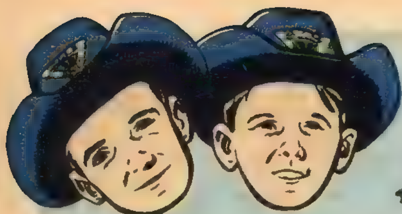
„Met een formele opstand tegen het regiem van Monastario zult u niet veel verder komen, vader. Hij is een machtig man, dat moet u niet vergeten!"

„Wat kan ik dan doen, vader?"
„We kunnen tegen hem in opstand komen! We kunnen vechten!"
„Daar zult u echt niet veel verder mee komen... Monastario is een machtig man. Eh... ik wou nu maar naar m'n kamer gaan, vader. Het is een vermoeiende dag geweest."
„Ja, ga maar naar bed, Diego. Ik... ik kan niet geloven dat je een zoon van mij bent!" Ontmoedigd schudde Don Alejandro het hoofd.

DIE avond reed Zorro. Vanuit het struikgewas rond de gevangenis kwam hij te voorschijn. Staande op zijn prachtig paard Swallow kon hij net met zijn handen aan de bovenkant van de muur komen. Zonder al te veel moeite lukte het hem, op het dak te komen van de stal waar de paarden stonden van Monastario's lansiers. Hij verzette alle zadelriemen enkele gaatjes en sloop toen naar de cellen.
„Senor Torres!" fluisterde hij. „In welke cel zit u? Ik ben gekomen om u te helpen!"
Uit de achterste cel klonk een verbaasde uitroep. „Wie bent u?"
„Een vriend, senor. We moeten vlug handelen. Wie heeft de sleutels?"
„Eh... de sergeant, Garcia, denk ik!"
„Dan zal ik..." Zorro vertelde niet wat hij van plan was. Hij had zich in een duistere hoek teruggetrokken, toen hij achter zich iemand een deur uit hoorde komen. Wat Zorro niet wist, was dat de commandant een van zijn lansiers opdracht had gegeven de celdeur van Torres te openen, hem te bevrijden en hem daarna neer te schieten. Er zou dan een rapport worden opgemaakt dat de gevangene ontsnapt én op de vlucht neergeschoten was.
Zorro zag de lansier de celdeur openen en de cel binnengaan. Hij hoorde de man tegen Torres zeggen dat de beschuldiging tegen hem vals was geweest en dat hij kon vertrekken, dat hij vrij was. Op dat moment schoof ook hij de cel in en hield de lansier met zijn degen in bedwang.
„Geen geluid, en bedankt voor het brengen van de sleutels!"
„Wie... wie bent u?" stamelde de man.
„Ik ben een vriend van het volk... EL ZORRO! En nu zullen we jou even aan de tralies van je cel vastbinden."
Intussen begon de commandant zich wat ongerust te voelen. Hij had nu toch zo langzamerhand wel een schot moeten horen. Met grote stappen kwam hij het binnenplein van de gevangenis op en zag hoe Torres net door een gemaskerde man over de muur werd geholpen.
Voor hij tot een werkelijke aanval had kunnen overgaan, vloog zijn degen hem al uit de hand en had zijn tegenstander hem in de nog openstaande cel geduwd en de deur in het slot geworpen.
Met een welgemikte stoot werd Garcia ontwapend en Zorro vluchtte dwars door de verbluft lansiers de poort uit. Met een geweldige sprong zat hij in het zadel en zette Swallow aan. De zwarte hengst schoot de nacht in.
Intussen had sergeant Garcia zich met moeite overeind gewerkt en zette nu de lansiers tot enige spoed aan.
Maar geen der lansiers haalde zelfs maar de poort. Het is nogal moeilijk om op een paard te blijven zitten als de zadelriem is losgemaakt... En onderwijl reden twee mannen door de nacht.
„Ik ben blij dat u ongedeerd weg kon komen, senor Zorro. Maar ze zullen ons achterna komen. We moeten opschieten!"
„Ze zullen ons niet achterna komen. U zult veilig over de grens kunnen komen vannacht... Ik zie u terug als de tijden hier beter zijn geworden. Adios, amigo!"
En met een brede armzwaai verdween Zorro in het duister.

De volgende dag werden overal grote aanplakbiljetten opgehangen, waarop te lezen stond dat voor de aanhouding en voorgeleiding van Ignacio Torres een beloning werd uitgeloofd van 500 pesos. Op het hoofd van de bandiet die zich Zorro noemde, werd een beloning gesteld van 1000 pesos...
En een opgewonden Don Alejandro kwam die ochtend zijn zoon vertellen wat er was gebeurd.
„Eindelijk," riep hij uit, „eindelijk doet iemand er iets aan!" Toen keek hij naar z'n zoon en zuchtte. „Was jij maar een beetje zoals hij..."
Don Diego knikte. „Ja," zei hij, „we hebben niet veel met elkaar gemeen!"

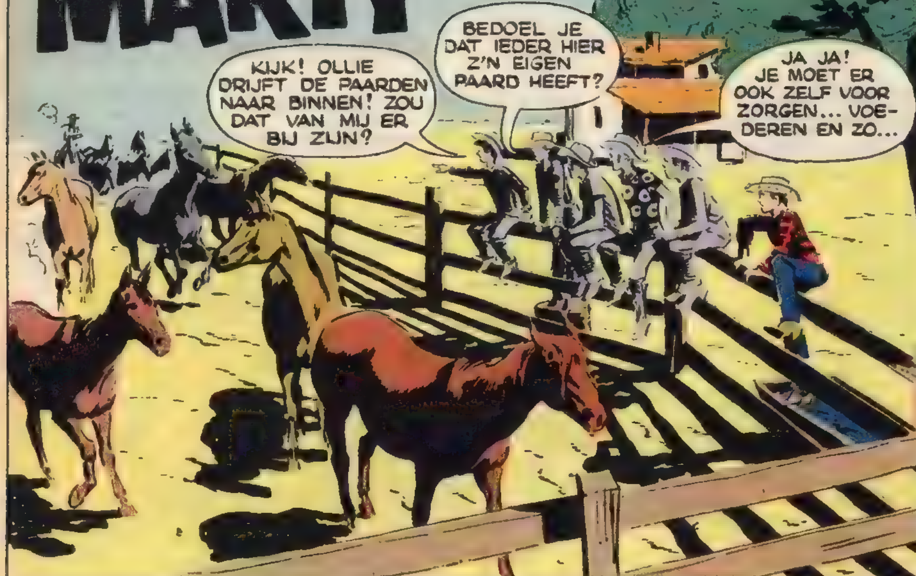
Volgende week:
HET GEHEIM VAN SERGEANT GARCIA

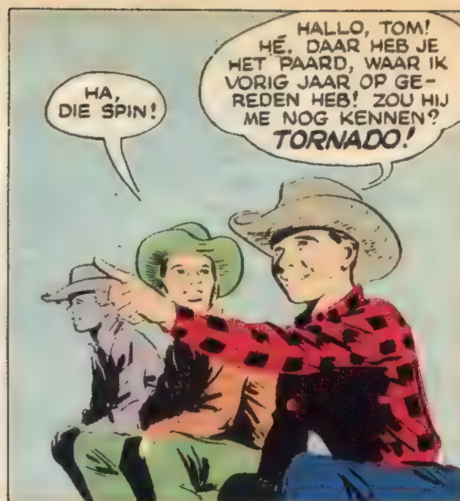

WALT DISNEY'S

SPIN en MARTY

DE "TRIPLE-R" IS EEN RANCH WAAR ELK JAAR WEER JONGENS UIT ALLE DELEN VAN HET LAND NAAR TOE KOMEN OM ER VAKANTIE TE HOUDEN IN DE ECHTE SFEER VAN HET WILDE WESTEN. MET VEEL GESCHREEUW EN GELACH KOMEN OOK DIT JAAR DE JONGENS BINNENDRUPPELEN. ER ZIJN DOORGEWINTERDE COWBOYS BIJ, DIE AL EERDER HUN VAKANTIE OP EEN RANCH HEBBEN DOORGEBRACHT; ER ZIJN OOK OPGEWONDEN, MAAR BEDEESDE NIEUWELINGEN BIJ....

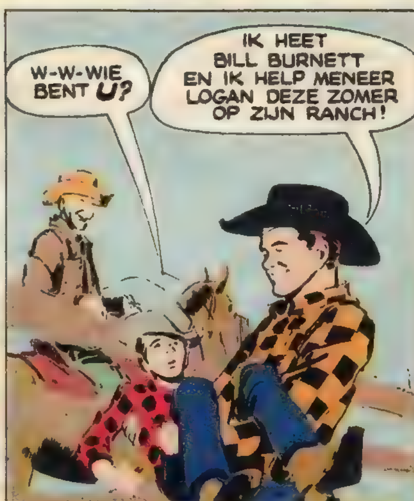

FIJN, DANK U! IK HEET SPIN EVANS. VORIG JAAR WAS IK HIER OOK AL!
WAT ZOU JE ER DAN VAN ZEGGEN OM DE NIEUWELINGEN 'NS TE GAAN HELPEN IN DE SLAAPZAAL, MET HET UITPAKKEN EN ZO?

DIT IS DUS DE BEROEMDE TRIPLE-R! WAT ZOUDEN DIE DRIE R-EN EIGENLIJK BETEKENEN? HEEFT EEN VAN JULLIE DAAR ENIG IDEE VAN?
MISSCHIEN RIJDEN EN ROEIEN EN... EN ZOMAAR WAT ROMMELEN!

DE TRIPLE-R IS DE MACHTIGSTE RANCH VAN DE HELE WERELD! JULLIE KUNNEN HIER LEREN HOE JE ECHTE COWBOYS MOET WORDEN! IK BEN SPIN...
IK HEET BERT EN HIJ PETER!
NOEM MIJ MAAR "SLOME"... DAT DOET IEDEREEN!

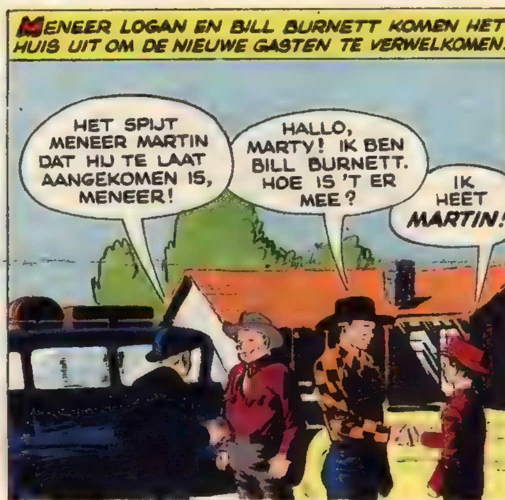
DIE MENEER BURNETT ZEI DAT IN DE KOOI TEGENOVER DIE VAN MIJ EEN KNAAP SLAAPT, DIE MARTY MARKHAM HEET... MAAR HIJ IS NOG STEEDS NIET KOMEN OPDRAVEN!
O, HIJ KOMT NOG WEL. IK ZAL JULLIE EERST EVEN HELPEN MET HET UITPAKKEN, DAN KUNNEN WE DAARNA EEN RITJE GAAN MAKEN OP 'N EZELTJE!

EN DAN EINDELIJK RIJDT OOK HET LAATSTE OUDERPAAR WEG...
ZE ZIJN ER ALLEMAAL NU, BEHALVE DIE MARTY MARKHAM. HIJ KON ONS NOG WEL 'NS WAT LAST BEZORGEN, BILL!
IK WEET NIET WAT VOOR EEN KNAAP HET IS, MAAR WE ZULLEN HEM WEL AANKUNNEN!

OP DAT MOMENT....
WAAROM MAKEN WE ZO'N HAAST? ZULLEN WE 'NS EEN KEER TE LAAT KOMEN, WAT DAN NOG?
MEN KOMT NIET TE LAAT OP EEN PLAATS, WAAR MEN NIEUWE VRIENDEN WENST TE MAKEN, MENEER MARTIN!

DE WAGEN DRAAIT HET ZANDPAD OP, DAT NAAR DE TRIPLE-R LEIDT EN STOPT DAN OPEENS MET GIERENDE REMMEN...
HÉ, GA OPZIJ, JULLIE! PROBEREN JULLIE DE WAGEN VAN M'N GROOTMOEDER SOMS TE BESCHADIGEN?
ALSTUBLIEFT, MENEER MARTIN! ZE PROBEREN ALLEEN MAAR DE WEG OVER TE STEKEN!

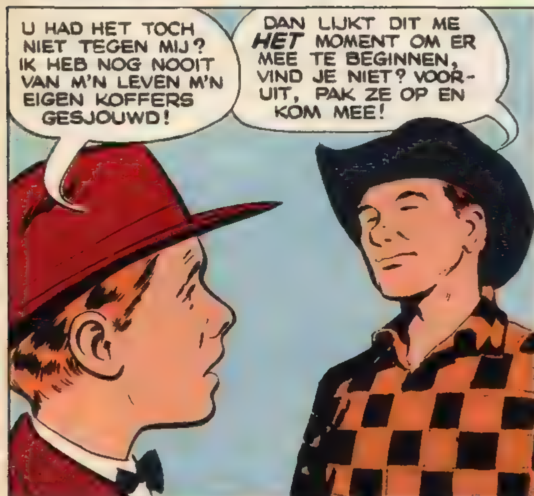
DAT IS DUS DE TRIPLE-R... HA, HET IS NIET EENS EEN ECHTE RANCH! HET IS EEN VUILE OUWE BOERDERIJ!

DAT KON MARTY MARKHAM WEL 'NS ZIJN, JONGENS! EN DAT KOMT NAAST MIJ TE SLAPEN...
MISSCHIEN WAS-IE BANG DAT DE KAR ONS ZOU RAKEN!

MENEER LOGAN EN BILL BURNETT KOMEN HET HUIS UIT OM DE NIEUWE GASTEN TE VERWELKOMEN.
HET SPIJT MENEER MARTIN DAT HIJ TE LAAT AANGEKOMEN IS, MENEER!
HALLO, MARTY! IK BEN BILL BURNETT. HOE IS 'T ER MEE?
IK HEET MARTIN!

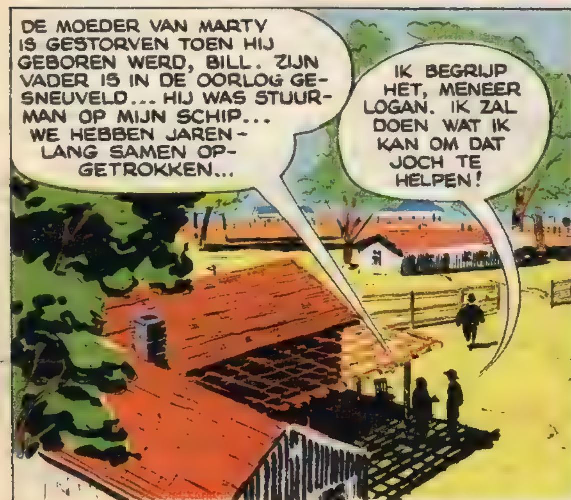

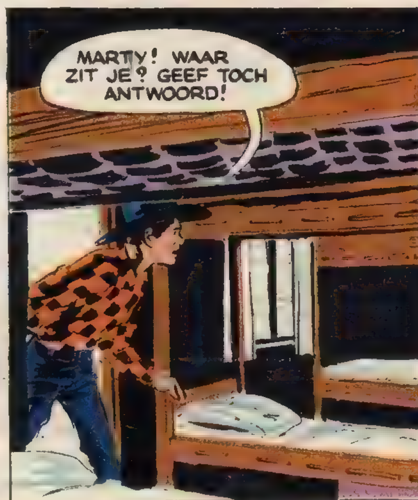

WORDT VERVOLGD

PIETJE PECH
door
C.D.RUSSELL

ARBEIDSBUREA
BAANTJES-BAANTJ
ALLE SOORTEN BAANTJES
INLICHTINGEN BINNEN

JE ZIET ER TE SLORDIG UIT, MAN! NIEMAND WIL JOU IN DIENST NEMEN! ALS JE JE NU 'NS OPKNAPTE, DAN ZOU IK BINNEN EEN MINUUT EEN BAANTJE VOOR JE HEBBEN!

"SLORDIG... ALS JE JE NU 'NS OPKNAPTE..." ZEI-D-IE... GOED, IK ZAL ME OPKNAPPEN! EN DAN WIL IK HET WEL 'NS ZIEN!

BLUB BLOEB! NU NOG EVEN EEN STRIJKBOUT OVER M'N BROEK HALEN EN IK BEN WEER 'T HEERTJE!

SJONGEJONGE, JE BENT WEL VERANDERD, ZEG! IK HEB 'N PRACHT BAANTJE VOOR JE! EN HET BETAALT GOED!

NEEM IK EEN BAD EN POETS IK MEZELF OP... EN WAARVOOR? OM EEN BAANTJE TE KRIJGEN BIJ DE AANLEG VAN RIOLERINGSBUIZEN!
© 1962 OPERA MUNDI

CAPE CANAVERAL, de lanceerbasis, heeft een oppervlakte van 14.513 acres, dat is ongeveer 60 miljoen vierkante meter. „Patrick Air Force Base", zoals de officiële naam luidt, heeft vijfentwintighonderdmiljoen gulden gekost, waarbij we dan de 40 vliegvelden in de buurt van de kaap meerekenen, de radarposten, de vliegtuigen die bij elke lancering in de lucht zitten en de schepen op de oceaan. Vijftien jaar geleden stond er een vuurtoren op de kaap, verder was er niets, alleen maar een groot, onbe-

CAPE CANAVERAL

de wachtkamer van de ruimte

woonbaar moeras. Nu lopen er snelwegen met enorme parkeerplaatsen. Er zijn géén trottoirs, want alles, àlles is daar gemotoriseerd. Op de basis werken zo'n 20.000 mensen, waarvan misschien 3000 militairen, Verder zijn het burgers, die met hun gezin in een van de plaatsjes daar in de buurt wonen, zoals Cocoa Beach en Rockledge.

De raketten die er worden getest, zijn in twee hoofdklassen onderverdeeld: die welke bestemd zijn voor militaire doeleinden en de satelliet-dragende raketten. Beide worden aangedreven door een „raketmotor" van gelijk ontwerp, de uitvoering is alleen bij elk nieuw model anders. Op 4 juli 1950 werd vanaf Cape Canaveral de eerste raket gelanceerd: een oude V 2, Vanaf die tijd zijn talloze raketten en ruimtevaartuigen de lucht ingestuurd: de Matador, de Snark, Bomarc, Redstone, Jupiter, Thor, Atlas, en zo kunnen we nog wel even doorgaan!

Het platform, vanwaar de raket gelanceerd wordt, bestaat voor een groot deel uit waterreservoirs. Tijdens de lancering worden duizenden liters water op het plateau gestort ter afkoeling van de hete uitlaatgassen, om de schade aan toren en apparaten zoveel mogelijk te beperken. Dit verdampende water veroorzaakt de enorme stoomwolk, die je op foto's van een lancering zo vaak ziet en waarachter de hele raket soms schuil gaat.

In een enorme stoomwolk verheft de Atlas-raket zich met een oorverdovend lawaai van het lanceerplatform......

SLA GAUW OM

CAPE CANAVERAL

HENRI DIMPRE

CAPE CANAVERAL ligt aan de oostkust van Florida. Hier (I) een plattegrond van de basis: 1) Uitloper van de Banana River. 2) Atlantische Oceaan. 3) Vuurtorens en bakens. 4) Gebouwen centrale controle. 5) Lanceerplaats Atlas-raketten. 6) Ontvangstgebouw. 7) Vanguard-raketten. 8) Redstone-raketten. 9) Thor-raketten. 10) Zend- en ontvangstation. 11) Haven Canaveral. 12) Observatiepost. 13) Situatieschets Cape Canaveral.

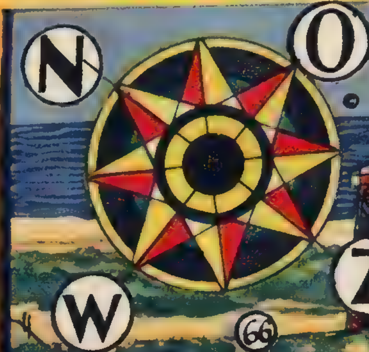
III) **LANCEERPLAATS ATLAS.** 26) Centrale. 27) Weg naar platform. 29) Parkeerplaats. 30) Controle en administratie. 31) Wachtpost. 32) Blockhouse met „count-down"-(aftel)-apparatuur. 33) Periscopen. 34) Raket op vrachtwagen. 35) Reservoir met vloeibare zuurstof. 36) Pijpleiding. 37) Pomp. 38) Tankwagen met brandstof. 39) Tractoren. 40) Televisiecamera's. 41) Waterleiding. 42) Reservoirs met salpeterzuur en helium. 43) Opleggers met brandstof. 44) Wagen Technische Dienst. 45) Brug. 46) Platform. 47) Tankapparatuur onderste trappen. 48) Atlas met Mercury-capsule. 49)-50) Steigers. 51) Buigzame tankleiding bovenste trap. 52) Verstelbare platforms, waarop aan raket gewerkt kan worden. 53) Brug en kraan. 54) Stellage. 55) Bedieningsmechanisme. 56) Rails. 57) Toegang tot lift. 58) Ruimte om stellage te verplaatsen. 59) Plaats stellage tijdens lancering. 60) Waterpomp. 61) Afvoerkanaal. 62) Waterleiding. 63) Bassin. 64) Hei. 65) Stellages van naburige raketten. 66) Blockhouse. 67) Strand. 68) Atlantische Oceaan.

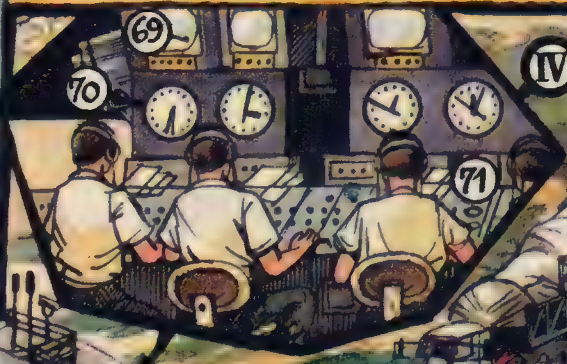
IV) **BLOCKHOUSE.** 69) Televisieschermen. 70) Klokken, waarnaar count-down geregeld wordt. 71) Controletafel.

V) **TRANSPORT.** 72) Tractor. 73) Oplegger. 74) Raket, verpakt voor vervoer. 75) Zijwand van stalen buizen.

VI) **PLAATSEN VAN RAKET.** 76) Raket. 77) Draagwand van stalen buizen. 78) Reinigingsmechanisme. 79) Stellage. 80) Enkele „figuren" op Cape Canaveral. 81) Technicus. 82) Ingenieur. 83) Astronaut.

II) **VOORNAAMSTE AMERIKAANSE RAKETTEN.** 14) Jupiter C Explorer, 21 meter hoog. 15) Vanguard. 16) Thor-Able Pioneer I. 17) Juno II Pioneer III. 18) Atlas Project Score. 19) Atlas Able Pioneer V. 20) Redstone Mercury. 21) Atlas Mercury. 22) Blue Streak. 23) Centaur. 24) Saturn. 25) Nova, 79 meter hoog.

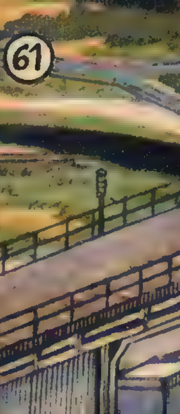

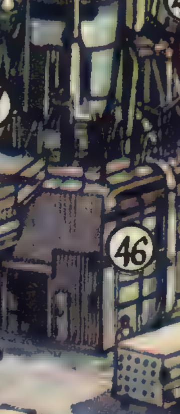
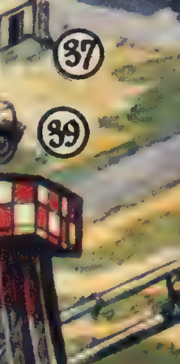

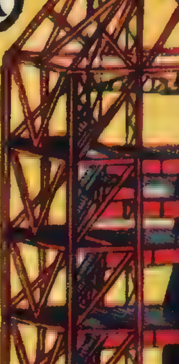

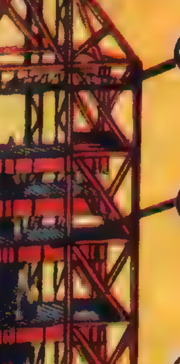

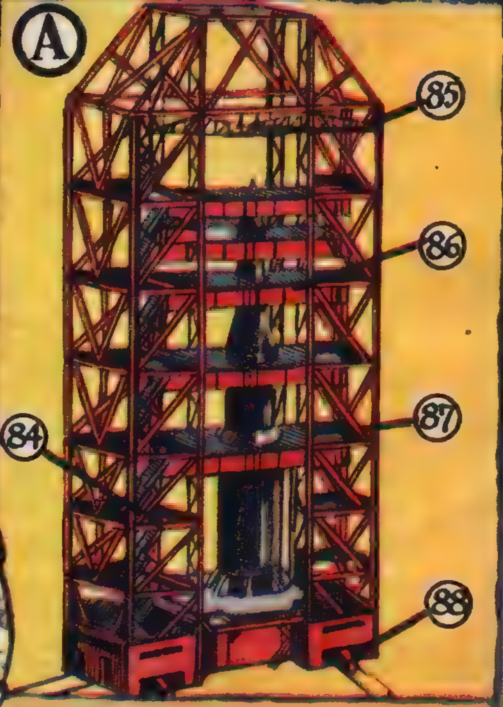

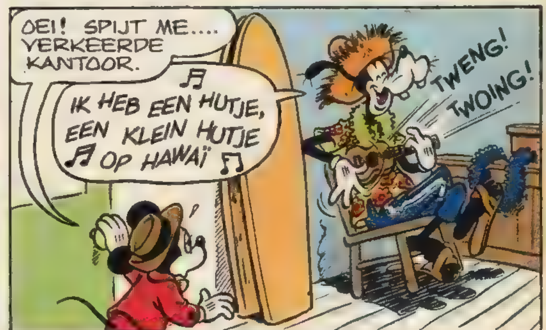

VII) **SATURN.** A) De raket in de stellage. 84) Liftkoker. 85) Brug-kraan. 86) Vast platform. 87) Verstelbaar platform. 88) Rails.
B) Capsule Saturn. 89) Stuurhut. 90) Magazijn. 91) Radiokamer. 92) Cabine.
VIII) **LANCERING ATLAS.** 93) Stellage. 94) Raket.

WALT DISNEY'S
Mickey Mouse
(GEEUW!) HEB IK ME ALWEER VERSLAPEN! EEN GOEIE DETECTIVE MAG DAT NIET OVERKOMEN!

IK DENK NIET DAT IK ER GAUW AAN ZAL WENNEN OM VIER NACHTEN ACHTER ELKAAR EEN SLAAPWANDELAAR TE VOLGEN OM HEM NIET TE LATEN VERDWALEN EN DAN OOK NOG OVERDAG JE GEWONE WERK TE DOEN!
M & G
DETECTIVE BUREAU

OEI! SPIJT ME.... VERKEERDE KANTOOR.
IK HEB EEN HUTJE, EEN KLEIN HUTJE OP HAWAÏ
TWENG!
TWOING!

HÉ, MICKEY! WACHT NOU 'NS EVENTJES!
GOEIE GRUTJES, HOE IS HET MOGELIJK! DAT IS GOOFY!

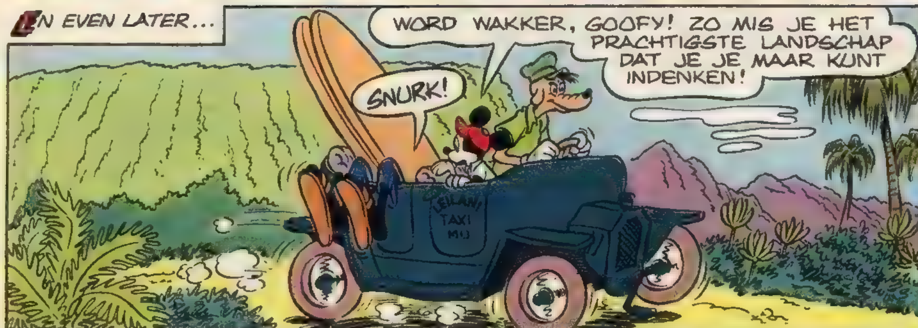

WAT HEEFT DAT TE BETEKENEN? MOET JE NAAR EEN GEMASKERD BAL?
NEE NEE! WIJ GAAN NAAR HAWAÏ! JIJ EN IK, MICKEY!

NAAR HAWAÏ? WAAROM? WAARMEE? HOE? SINDS WANNEER?
OM AAN EEN ZAAK TE WERKEN! VANOCHTEND VROEG KWAM DIT TELEGRAM VAN TOM KA... KA... KA...

HET IS VAN M'N HAWAÏAANSE VRIEND TOM KANAKANUI! HIJ HEEFT EEN ANANASPLANTAGE EN WIJ MOETEN VOOR HEM UITZOEKEN WIE ZIJN ANANASSEN STEELT?!

JA! IK HEB METEEN MAAR WAT DINGEN GEKOCHT, DIE WE NODIG HEBBEN!
JA MAAR, LUISTER 'NS, GOOFY! DAT IS NU PRECIES HETZELFDE ALS IJS MEENEMEN NAAR DE NOORDPOOL!
TWOING!

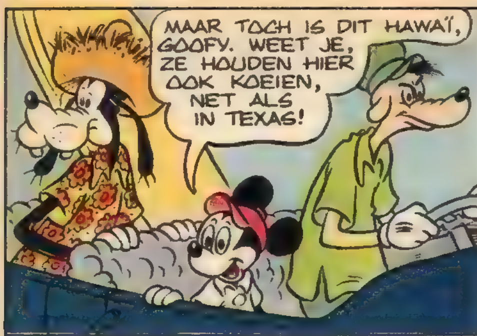

AL GAUW ZITTEN ONZE VRIENDEN IN EEN VLIEGTUIG, HOOG BOVEN DE OCEAAN...
DAAR IS HET... HAWAÏ!

EN EVEN LATER...
WORD WAKKER, GOOFY! ZO MIS JE HET PRACHTIGSTE LANDSCHAP DAT JE JE MAAR KUNT INDENKEN!
SNURK!
LEILANI TAXI MIJ

GEEUW! UH? WAAROM MAG IK NIET SLAPEN ALS WE DWARS DOOR TEXAS RIJDEN? IK BEN HIER AL MEER GEWEEST!
TEXAS?

JE DROOMT NOG, GOOFY! HOE KOM JE OP 'T IDEE?
IK DROOM HELEMAAL NIET! KIJK DAAR MAAR!

ALS DAT GEEN COWBOYS ZIJN, HEET IK GËEN GOOFY!
JE HEBT GELIJK!

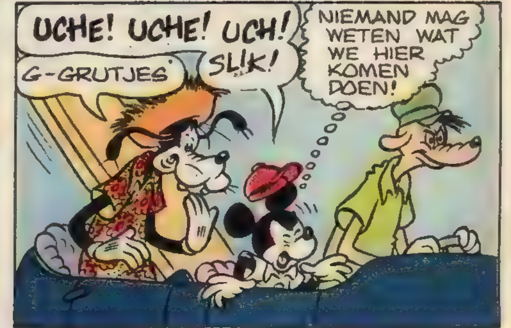

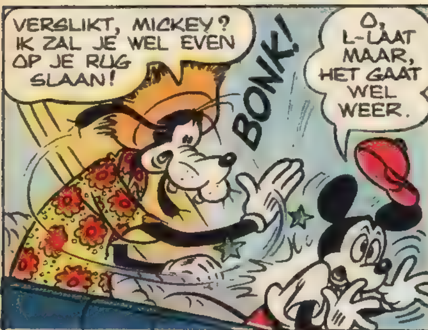

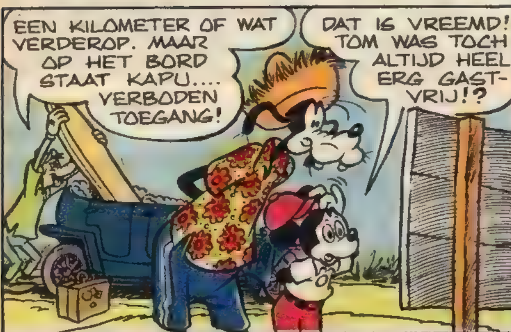

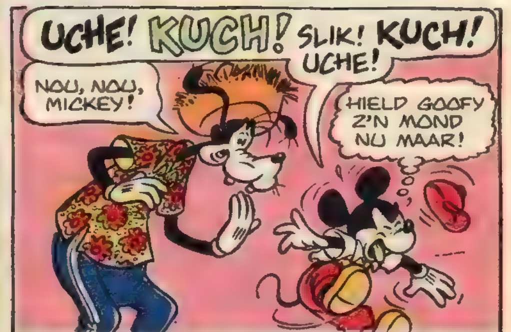

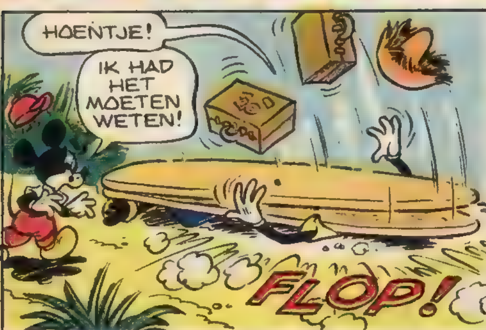

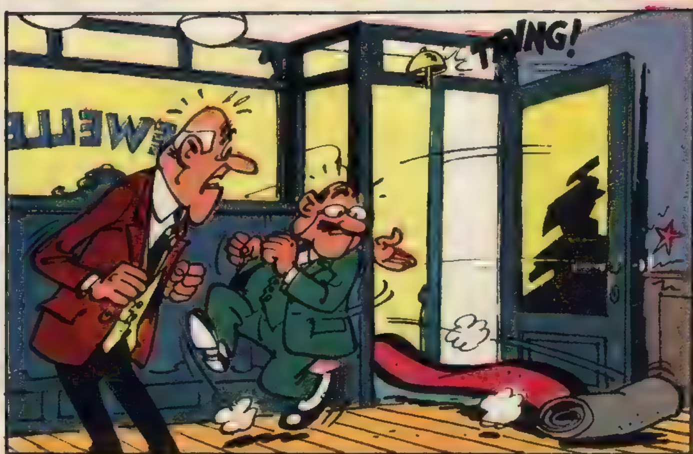
WORDT VERVOLGD

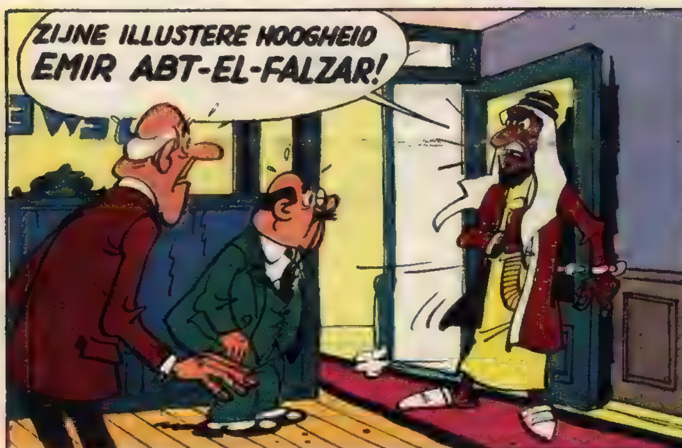
KOLONEL CLIFTON EN

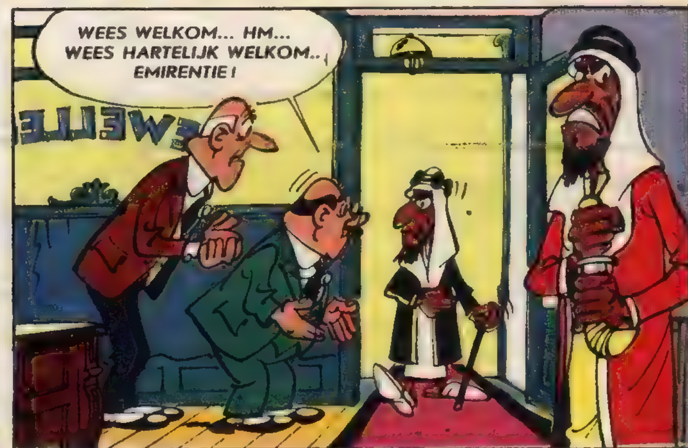

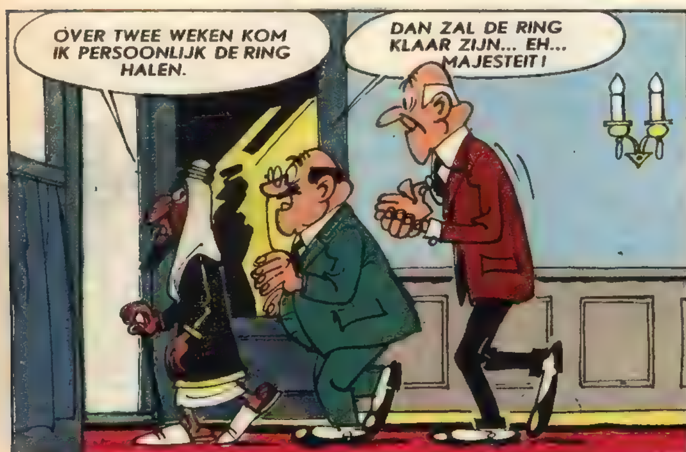

DE BRANDKASTDIEVEN

Er gebeuren vreemde dingen in Londen, en waar vreemde dingen gebeuren, daar is kolonel Clifton . . . . !

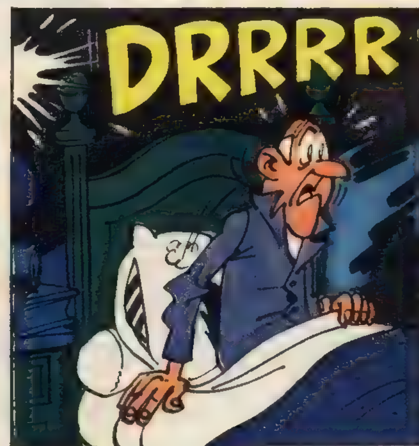

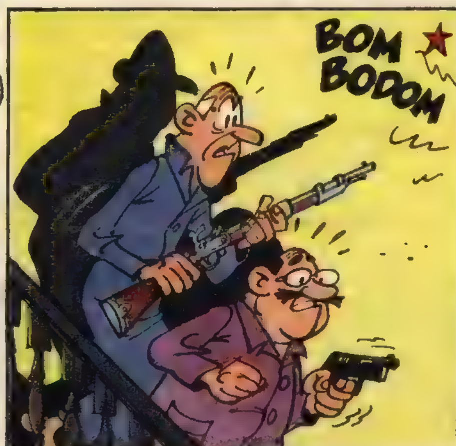

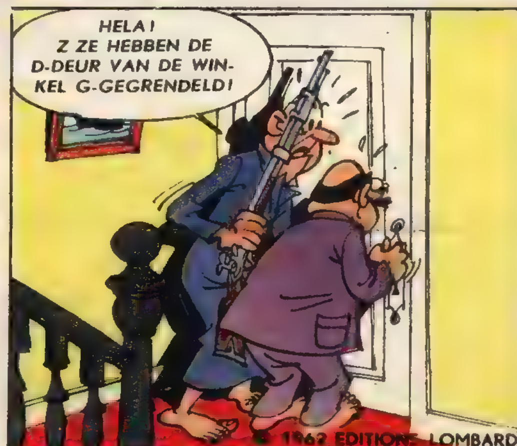
DE BIG BEN SLAAT TWEE UUR. IN EEN KLEINE KAMER, MET UITZICHT OP EEN BINNENPLAATSJE, ZIJN SMOGG EN RAMSBOTTOM DIEP IN SLAAP, ALS OPEENS . . .

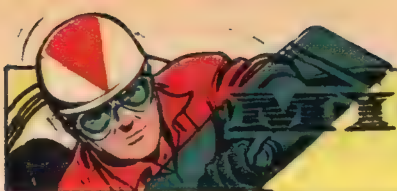

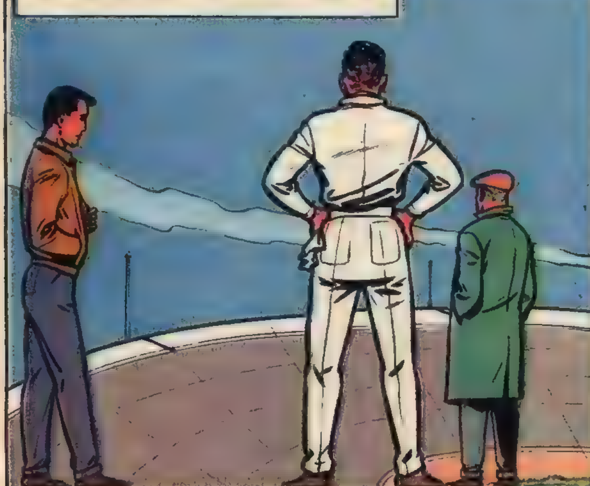
WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

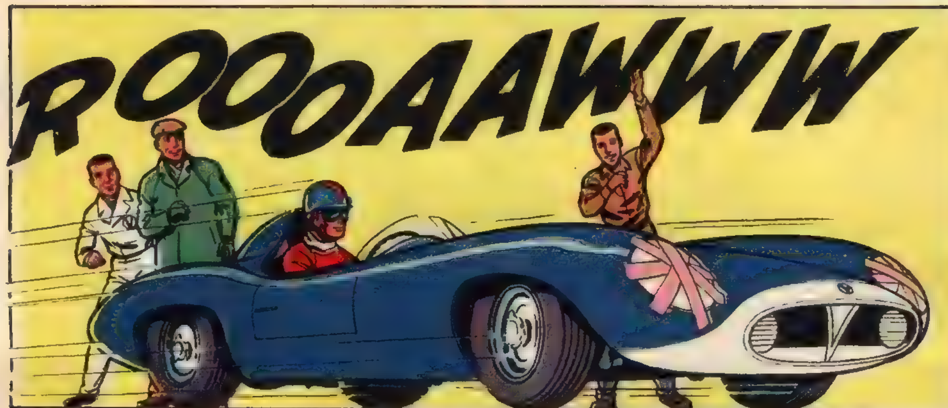
door JEAN GRATON

Hoewel hij een uitstekend coureur is, zal Michel Vaillant in

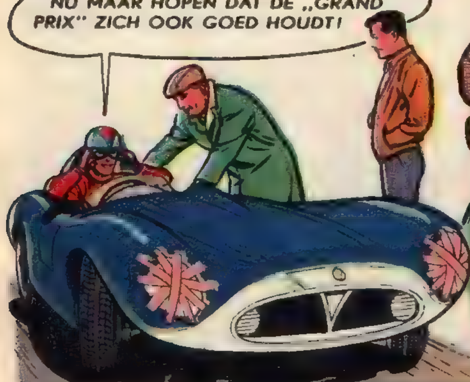

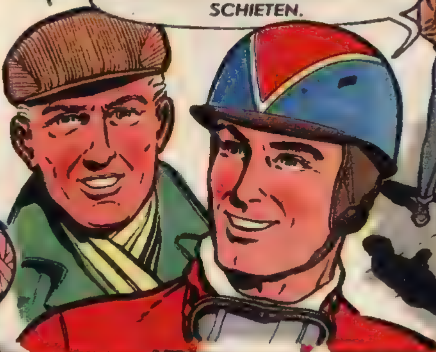

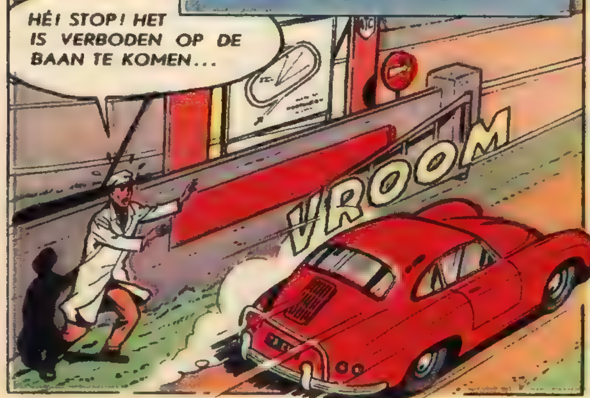

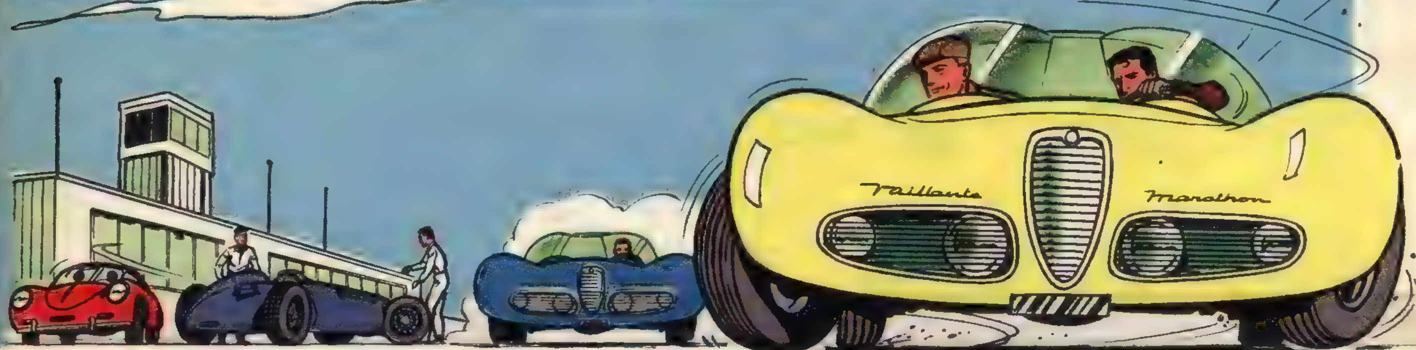

in DE GROTE RACE

dit avontuur toch zijn uiterste best moeten doen om tot een eervol resultaat te komen....

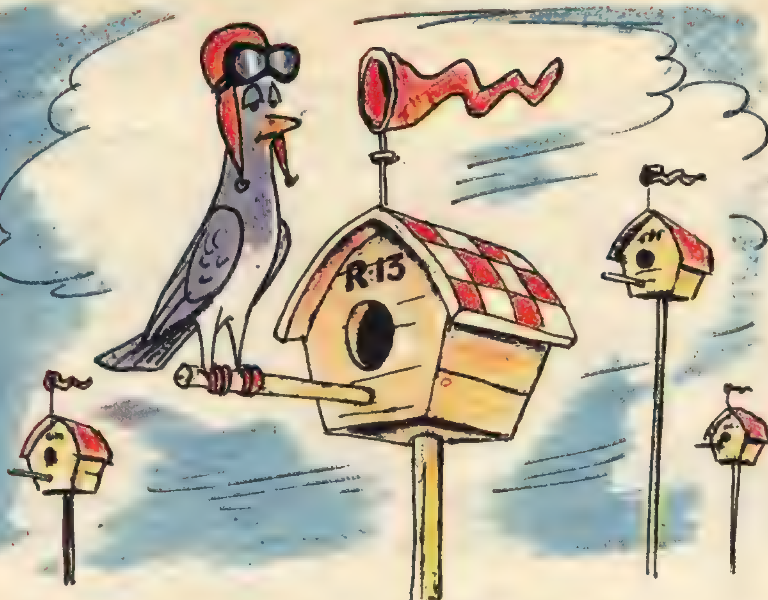

WORDT VERVOLGD

Hij had hoogtevrees

ROLAND XIII

door

Dick Huemer

HET bloed, dat door de aderen vloeide van onze held Roland de Dertiende, was van een soort waar iedereen — ja, zelfs een mens — trots op kon zijn. Een van de eerste voorvaderen van Roland was de vogel, die met een olijftak in z'n bek terugkeerde naar de ark van Noach.

En dan was er nog Roland de Vierde, zo genoemd omdat hij op de vierde juli werd geboren en niet omdat hij de vierde duif was, die Roland heette. Hij heeft nog meegevochten in de Tachtigjarige Oorlog, waarbij hij bijzonder weinig eten kreeg en herhaaldelijk net niet doodvroor. Het verhaal gaat dat er ogenblikken waren waarop een van onze grote generaals nogal hongerige blikken wierp naar Roland de Vierde. De generaal toonde echter ook een bewonderenswaardige zelfbeheersing, waaraan het te danken is dat Roland z'n leven niet eindigde in de soeppot van het Nederlandse leger. Ongelukkig genoeg werd hij tegen het einde van de oorlog door de Spanjaarden gevangen genomen en als spion opgegeten.

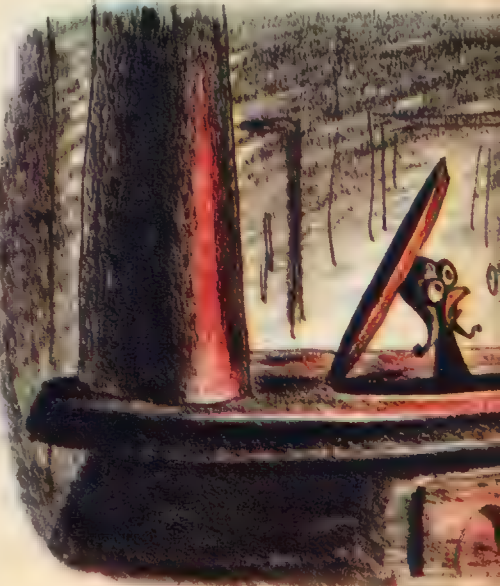
Je kunt gerust aannemen dat er tijdens de eerste wereldoorlog een Roland meestreed aan het front in Frankrijk en tijdens de tweede wereldoorlog kwam je ze overal tegen; aan, achter en voor elk front! Roland de Dertiende was een duif, ingedeeld bij het Eerste Militaire Duiven-Commando. Roland wilde verschrikkelijk graag een echte boodschapper worden, zoals al zoveel van z'n voorvaderen dat geweest waren, maar het was in dit geval nog niet zo gemakkelijk. Roland had namelijk hoogtevrees. Als hij hoger kwam dan vijftien meter, werd hij luchtziek, verloor z'n zelfbeheersing en plompte op de grond. Dat mag dan voor ons leuk lijken, voor een soldaat van het Eerste Militaire Duiven-Commando was het beslist geen grapje als hij bijkwam, nog versuft van de val en dom liggend op z'n rug. Het kwam z'n werk ook niet ten goede, vooral niet de luchtfotografie. Terwijl de andere soldaten terugkwamen met duidelijke foto's van militaire doelen en installaties, was er op Rolands film meestal niet veel meer te zien dan een nieuwsgierige koe, wolken of helemaal niets. Het ergste van alles was dat Roland na zo'n val altijd last had van luchtvrees, dat wil zeggen, hij durfde dan een tijdje de lucht niet in. Wáár hij ook neerkwam, hij moest dan de hele weg terug naar de basis **lopen**! En dat kostte hem vaak heel wat tijd. Als hij dan stoffig en doodmoe tegen de ochtend terugkwam op de basis, maakte de schildwacht er een rapport van op; Roland werd op het matje geroepen en kreeg er flink van langs omdat hij Afwezig Was Geweest Zonder Officiële Toestemming. Schaapachtig luisterde hij dan, hoe de commandant hem herinnerde aan de roemvolle daden van z'n voorvaderen. Z'n gezicht vertrok, als de commandant dan het woord „duivepastei" liet vallen en onder z'n snor bedreigingen mompelde als „je zult worden gekortwiekt" en „je zult uit het Eerste Militaire Duiven-Commando worden gezet".

Roland luisterde eerbiedig en nam zich voor een betere vogel te worden. Hij liet zich testen en elke test viel gunstig voor hem uit... zolang hij maar op de grond bleef. Maar zo gauw hij moest vliegen en boven de vijftien meter kwam... Woeps!... daar ging hij dan weer.

De keer daarop dat Roland Afwezig Was Geweest Zonder Officiële Toestemming, kreeg hij Streng Arrest. Terwijl hij in de cel zat, kwamen al z'n voorvaderen in het schemerige licht naar hem toe. Hij dacht zelfs, dat ze tegen hem spraken. Eén geest nam een olijftak uit z'n bek toen hij ging praten. Nu hielp dat niet zo gek veel, want de geest sprak in een taal, waar Roland geen woord van verstond. Maar de geest zwaaide zo woest met z'n vleugels en z'n ogen bliksemden van een zo grote verontwaardiging, dat Roland zich diep schaamde. Hij beloofde dat hij het nooit meer zou doen, en natuurlijk meende hij het.

Toen hij uit de cel kwam, voelde hij dat hij een andere vogel was. Bij z'n eerste vrije vlucht bleef hij wijselijk onder de vijftien meter tot hij uit het gezicht van het vliegveld was. Toen probeerde hij een paar loopings en andere kunststukjes, waarbij hij steeds meer zelfvertrouwen kreeg. Hij probeerde zelfs een omgekeerde looping, wat heel moeilijk is, vooral voor een duif. Het was een prachtig stukje vliegwerk. Toen hij uit de looping kwam, schoot hij voorbij de vijftien metergrens en op dat moment wist hij dat al z'n moeite tevergeefs was geweest. Hij plompte naar beneden.

Deze keer had hij niet veel geluk. Hij kwam niet op de begane grond terecht of in een zachte hooiberg of zo, nee, hij dook regelrecht een put in. Hij zou er verdronken zijn, als niet de dochter van een boer hem had opgevist en hem weer tot leven had gebracht.

maar deze eigenschap zou hem roem bezorgen!

En toen die lange, vermoeiende weg naar huis. Uitgelachen en bespot werd hij bij het binnenkomen op de basis. Nat en koud probeerde hij weg te glippen, terwijl de rood-wit-blauwe verf van z'n vleugels droop. Die avond zat hij weer in de cel. En weer kwamen z'n voorvaderen tot hem. Zij hadden gehoord dat degradatie en schande de Rolandfamilie bedreigde, en ze waren gekomen, allemaal. Nooit heeft in één cel zoveel duif gezeten als die nacht. Ze waren allemaal tegelijk aan 't praten, elk in z'n eigen taal. Roland kroop weg in een donker hoekje, toen ze zijn geval bespraken. Terwijl er buiten een hevig onweer woedde, kwamen ze tot een beslissing. Als Roland verdween, zou er van degradatie geen sprake kunnen zijn en zou hij ook niet oneervol uit het Duiven-Commando ontslagen kunnen worden en zou de Rolandfamilie een boel schande bespaard zijn. Terwijl de andere geesten grimmig achter hem stonden, legde Roland de Vierde in een vreemd maar toch wel begrijpelijk Nederlands uit, wat er van hem werd verwacht. Zij zouden hem helpen ontsnappen, maar dan moest hij beloven dat hij zou verdwijnen, spoorloos en voorgoed, en alle gedachten aan een loopbaan in de militaire luchtvaart opgeven. Alleen op die manier kon de eer van de familie nog worden gered, zo sprak de geest. Bedroefd knikte Roland. Hij moest toegeven dat ze gelijk hadden.

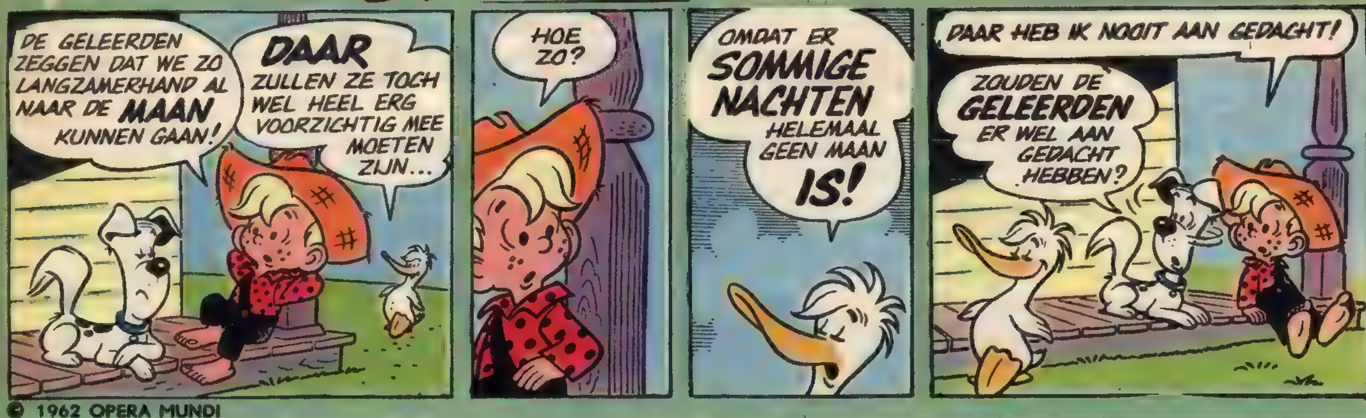
Hoe de geesten het voor elkaar gekregen hebben, is nog steeds een geheim. De wetenschap zal blijven bestrijden dat geesten hangsloten kunnen verbreken en zware ijzeren deuren kunnen openmaken. Hoe dan ook, ze brachten Roland naar buiten, waar ze hem in een huilende en loeiende storm achterlieten. Het was een verschrikkelijke nacht om te vliegen. Een orkaan blies uit het noorden en vlagen regen ranselden de verlaten startbaan. Z'n ogen stijf dicht houdend schoot Roland de lucht in... recht in de windzak. Daar fladderde hij hulpeloos rond, blij dat niemand hem op deze manier uit het leger had zien vertrekken. Hij werkte zich met moeite los uit de natte vouwen van de windzak, keek nog één keer naar zijn geliefde basis en vloog toen weg.

Het kon hem niet veel schelen, wat er met hem gebeurde. Hij liet zich maar wat met de storm meeslingeren. Af en toe keek hij naar beneden en dan zag hij wel dat hij boven land vloog, dat hij nog nooit eerder gezien had. Hij scheen ook steeds hoger te komen. En toen, terwijl een bliksemflits hem haast verblindde, gebeurde het onvermijdelijke. Hij kwam boven de vijftien meter en viel prompt naar beneden. In de duisternis en de wervelende storm viel hij tot alles zwart werd voor z'n ogen en hij van niets meer wist.

Toen hij bijkwam, lag hij in het donker en tussen het roet. Eén ogenblik dacht hij dat hij dood was. Hij vroeg zich af of zijn voorvaderen hem, het zwarte schaap van de familie, vriendelijk zouden ontvangen. Toen hoorde hij stemmen en terecht nam hij aan dat hij nog steeds in leven was. Hij wist natuurlijk niet dat hij door een schoorsteen gevallen was en nu in een kachel lag op een bed van nog warme as. Hij wist ook niet dat hij van kop tot poten met een laag vette, zwarte roet bedekt was, zodat hij er eerder uitzag als een kraai dan als een witte duif. Hij wist wel dat hij daar niet in het duister kon blijven. Toen hij tegen de bovenkant van z'n benauwde gevangenis drukte, merkte hij dat die meegaf. Hij zag dat het een kacheldeksel was en meteen begreep hij waar hij was. Voorzichtig gluurde hij over de rand van de kachel en slikte. Hij zag een tafel, waarop een kaars stond te sputteren en waar omheen een paar heel onguur uitziende mannen zaten. Hij slikte nog 'ns, toen hij in het gezelschap ook een slanke, erg mooie dame

zag zitten, die hem recht in z'n ogen keek.
Roland had al genoeg over mensen gehoord, die er zo uitzagen... Het was duidelijk, dat dit een spionnenbende was. En hij zat er midden tussenin!
Toen begon de erg mooie dame te spreken. Vreemd genoeg klonken haar stem en haar woorden heel vriendelijk. „Ha, daar is Ajax," zei ze. „Breng hem 'ns hier naar toe."
Een van de grimmige mannen haalde Roland uit de kachel en zette hem voor haar op de tafel. Nu was Roland waarschijnlijk de slechtste vlieger ter wereld, maar een zekere intelligentie kon hem niet worden ontzegd. Hij had al gauw in de gaten dat ze hem aanzagen voor een vogel, die bij z'n geboorte de naam Ajax had meegekregen.
In een schemerige hoek van de kamer zag Roland twee woeste haviken op een stok zitten. Ze keken hem strak aan met hun rode, boosaardige ogen en er liep een koude rilling over z'n rug. Hij hoefde er niet aan te twijfelen, wat er met hem zou gebeuren als hij werd ontmaskerd. En dus probeerde hij er gemeen en sluw uit te zien en hij vertrok zijn bek in een grijns, precies zoals hij dacht dat de echte Ajax het zou doen. Hij probeerde zich zelfs een heel stuk flinker voor te doen dan hij zich voelde.
Doordat het zo donker was in de kamer en door Rolands forse gestalte en beroete veren had de dame niet in de gaten dat Roland Roland was en niet Ajax. Terwijl ze nog steeds vriendelijk tegen hem praatte, maakte ze een buisje vast aan één van z'n poten, gleed toen met hem naar het raam, opende het en wierp onze held de nacht in.
Hij was vrij! En hij had heel belangrijke geheimen bij zich! De veiligheid van het land — misschien zelfs de toekomst van het land — was nu in de handen van hem, Roland de Dertiende. Toen hij de kant opvloog, in welke richting hij dacht dat de basis moest liggen, voelde hij het edele bloed van z'n voorvaderen door z'n aderen pompen. Hij had ook het idee dat zij in formatie met hem meevlogen. De storm was gaan liggen en een grote maan zeilde tussen de wolken door. Het zicht was aanmerkelijk beter geworden en Roland kon niet langer op de duisternis rekenen om ongemerkt zijn vlucht voort te zetten.
Roland wist het niet, maar hij had reden genoeg om zich bezorgd te maken. Want nauwelijks had hij de schuilplaats van de spionnen door het ene raam verlaten, of door een ander raam kwam de echte Ajax binnen.
De uitdrukking op de gezichten van de spionnen, toen zij tot het besef kwamen dat zij een enorme blunder hadden gemaakt, was verschrikkelijk om te zien. De slanke, erg mooie dame was nu helemaal niet mooi meer. Met een stem, die schor was van woede en venijn, zei ze:
„Laat de haviken los! Die bedrieger mag niet ontkomen met het buisje, anders zijn wij er allemaal bij! Kasper! Pollux! Ga achter hem aan! Breng hem terug met dat buisje, daarna mogen jullie hem verslinden!" Met twee slagen van hun machtige vleugels waren de woeste roofvogels op het spoor van Roland. Ze wisten dat hun prooi niet veel voorsprong had.
Tegen snelle, sterke vliegers zoals Kasper en Pollux had hij werkelijk geen schijn van kans.
Maar hoewel de scherpe ogen van de achtervolgers elk stukje lucht aftastten, zij zagen niets. Kasper en Pollux vlogen helemaal naar het vliegveld — dat wil zeggen, tot vlak er bij, want verder durfden ze niet — maar Roland vonden ze niet. Enigszins ongerust keerden ze terug naar de schuilplaats van de spionnen, onderweg weer goed uitkijkend, maar ook nu zagen ze Roland niet. Hoe ongelooflijk het mocht lijken, ze konden alleen maar tot de conclusie komen dat de indringer inplaats van naar de dichtstbijzijnde legerbasis rechtstreeks naar Den Haag was gevlogen, om zijn boodschap aan de regering af te geven. En dus vlogen ook zij nu naar Den Haag. Intussen reed de erg mooie dame in een geweldig grote wagen naar het vliegveld. Ook zij zocht de lucht af en zag niets. Maar zij veronderstelde dat haar twee roofvogels hun opdracht hadden uitgevoerd en dat ze nu veilig was. Terwijl ze daar zo reed, haar aandacht meer op de lucht dan op de grond gericht, kwam ze opeens haast in botsing met een versufte vogel, die net op het uiterste nippertje nog opzij kon springen. Ze dacht dat het een oude kip was. Maar het was geen kip.
Het was Roland. Ja, hij was weer 'ns flauwgevallen. Hij was zo opgewonden geweest, dat hij zonder het te beseffen boven de vijftien meter-grens was uitgegaan en... Boemp!... Toen hij bijkwam, wist hij dat hij voorlopig weer niet zou kunnen vliegen. In de greep van z'n luchtvrees begon hij dus aan de lange wandeling terug naar de basis. Alleen was het deze keer het plezierigste wat hem maar had kunnen overkomen! Want als hij zich in de lucht had bevonden, zou hij z'n verhaal nooit hebben kunnen vertellen en zou de boodschap nooit zijn afgeleverd. Nu kwam hij veilig en gezond aan op het vliegveld. De commandant was héél erg kwaad.
In de eerste plaats wegens de ontsnapping uit de cel en in de tweede plaats wegens het weer 'ns Afwezig Geweest Zijn Zonder Officiële Toestemming. Maar toen hij het buisje kreeg en de boodschap had gelezen die er in zat, sprong hij een gat in de lucht. Ik mag hier niet onthullen, wat voor een boodschap het was, maar ik kan je wel vertellen dat de hele spionnenbende werd opgerold — de haviken, de erg mooie dame en de onguur uitziende mannen!
Wat Roland betreft, die kwam er af met een heel klein standje en een knipoogje van de commandant. Hij kreeg een ontzettend belangrijke baan bij de Geheime Dienst, waar het niemand veel kon schelen dat hij er zulke vreemde vlieggewoontes op na hield, en hij kreeg een medaille.
Zijn voorvaderen heeft hij nooit meer gezien — tijdens zijn leven niet meer, bedoel ik. Maar hij bleef ze ervan verdenken dat zij het hele geval in elkaar hadden gezet...

Zij vonden de BAL IN DE POT

Ons land bezit een uitgebreide hoeveelheid voetbalvelden, kris kras verspreid tussen Rodeschool in het hoge noorden en Vaals in het diepe zuiden. Het ene veld is piepjong, het andere stokoud, maar alle kunnen ze verhalen van voetbalgevechten vol verrassingen en andere opwindende momenten.

Om nu aan één zo'n veld speciale aandacht te wijden, is een vrij hachelijke zaak; toch geloof ik te mogen beweren dat het veld van ZFC in Zaandam die speciale aandacht verdient. Het ligt verscholen in een diepe „kuil" naast de Westzanerdijk, omringd door een kring van groenkleurige, houten huisjes, zoals Czaar Peter de Grote die nog moet hebben gekend. De balkons en uitbouwtjes van deze woningen reiken soms tot ver over de tribunes heen en dat heeft voor de bewoners ervan heel vreemde gevolgen... Geloof me, van ballen door de ruiten weet ZFC mee te praten.

Zelfs een hor kon het „bruine monster" niet buitenhouden...

De vereniging heeft er een paar jaar geleden zijn maatregelen tegen genomen. Ze kocht uit eigen kas een indrukwekkend aantal horren, die de bewoners vijf minuten voor de aanvang van elke wedstrijd voor hun ramen moeten plaatsen. Zijn ze hiermee te laat of vergeten ze de horren te plaatsen, dan is het risico voor hen.

Natuurlijk, een hor is maar een hor; er zijn tijden geweest, dat ZFC er in alle standen driftig op los schoot, soms dwars door het beschermende rasterwerk heen. Maar dan kende ZFC zijn dure plicht. Binnen 24 uur waren er nieuwe ruiten geplaatst en werd tevens alle verdere schade vergoed. Ook — zoals die ene keer — de grote dampende pan snert, waar een bal in terecht was gekomen... Vader, moeder, broer en zus zaten onder de dikke soep, rondom hun late middagtafel.

Ome „Tuut" Lamans is voor ZFC de man, die voor dit merkwaardige terrein alle zorg op zich neemt. Van hem komt ook het verhaal van het mannetje dat rustig in zijn gezellige houten huisje zijn krant zat te lezen en opeens dacht dat de wereld verging. Hij kreeg een bal op z'n neus; een bal die dwars door de ruit heen tegen zijn krant vloog. Het gerinkel van de ruit had hij niet gehoord: hij was stokdoof, maar gevoeld had hij de bal des te duidelijker.

De laatste tijd heeft ZFC weinig schade hoeven te vergoeden, maar dat is, zoals je zult begrijpen — meer te danken aan de spelers dan aan de bal, de horren of de ramen...

De bal ging over, vèr over ... en belandde na een korte vlucht in een pan dampende snert, die net op tafel was gezet...

dik

GOSCINNY en UDERZO

HOEMPA * PA

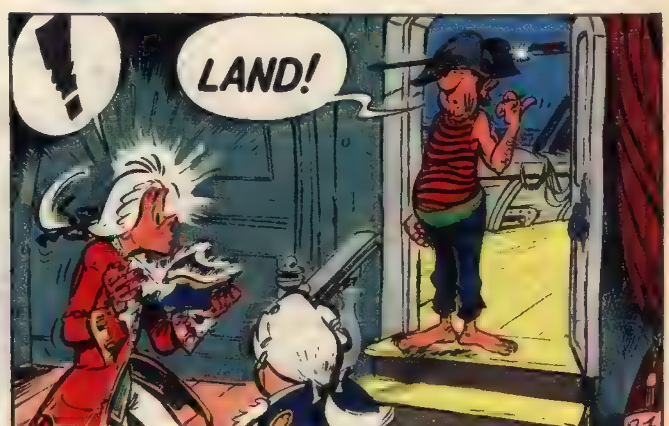
MET DE WIMPEL VAN DE KONING IN TOP ZEILT DE „WITTE DUIF" LANGS DE KUST VAN AMERIKA . . .

op het OORLOGSPAD

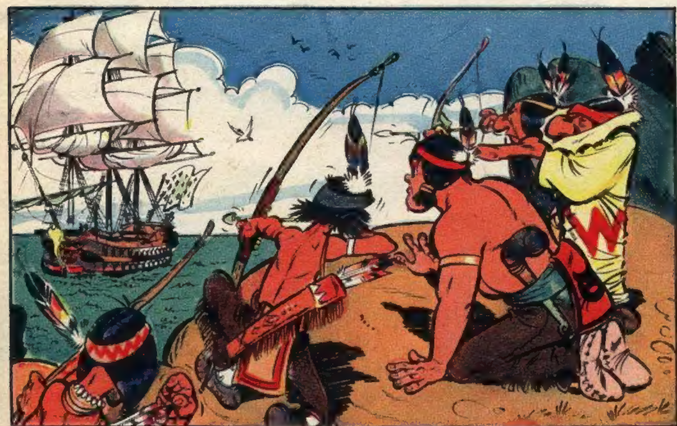
Het is nog stil, maar elk ogenblik kan de verschrikkelijke oorlogskreet van de gevreesde Sjavâsjava's losbarsten .....

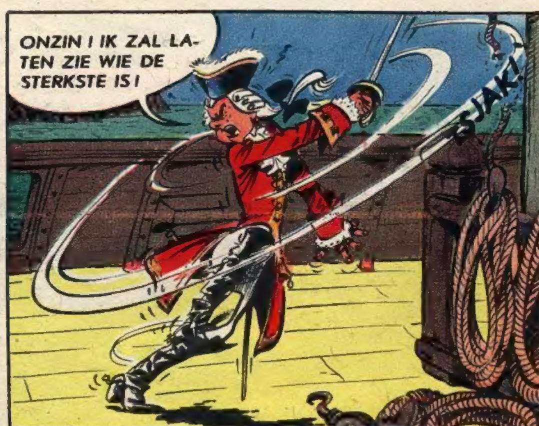

WORDT VERVOLGD

IN FLORIDA VLIEGEN BOOTJES DOOR DE LUCHT...

AMERIKA is het land van de onbegrensde mogelijkheden, dat merk je keer op keer. Zelfs in de lucht zie je de vreemdste apparaten. In Florida vliegen heuse aluminium bootjes door de lucht. Ze worden getrokken door een motorboot en komen een meter of dertig hoog. De laatste jaren is in Amerika een geheel nieuwe sport ontstaan, die **„gyro-gliding"** wordt genoemd. Achter auto's en motorboten worden een soort autogiro's opgetrokken, waarmee jong en oud op een meter of dertig hoogte kan „vliegen", zonder dat daarvoor een vliegbrevet vereist wordt. Het is mogelijk, om wel 40 tot 50 minuten achtereen in de lucht te blijven, als de speedboat of auto maar met een snelheid van minstens 30 km per uur vooruit blijft gaan. Want de gyro-gliders zèlf hebben geen motor. Ze hebben een rotor, waarvan de bladen gaan draaien door de windkracht die gaat optreden zodra het ding vooruit wordt getrokken.

Hebben die rotorbladen eenmaal een bepaalde snelheid gehaald, dan gaan ze hefkracht leveren en tillen het toestelletje omhoog. Er zijn in Amerika al jongens van 15 en 16 jaar, die met deze gyro-gliders door het luchtruim gieren. Na ongeveer drie uur instructie moet je ermee kunnen „vliegen". Natuurlijk is het alleen maar verstandig, geen waaghalzerij uit te voeren. Een jongen van 15 jaar is in Amerika met zo'n ding verongelukt, omdat hij de lucht in wilde zonder dat hij instructie had gehad. Kijk, dàn gebeuren er natuurlijk ongelukken.

Gyro-gliding is populair geworden dankzij Igor Bensen, een jonge Russische vliegtuigbouwer, die naar Amerika ging en daar een vliegtuigfabriek oprichtte. Hij is, zouden we kunnen zeggen, de „geestelijke vader" van de gyro-glider en duizenden zijn er al door zijn fabriek gebouwd. Het leuke is dat je die dingen kunt kopen als „bouwpakket". Je krijgt dan de onderdelen en een werktekening, waarna je het toestel zelf in elkaar kunt zetten. In Amerika kun je voor 16 dollar de werktekening, bestaande uit zes blauwdrukken, bestellen. Je moet dan zelf de onderdelen bij elkaar scharrelen, zoals lege benzineblikken en dergelijke.

Igor Bensen heeft zijn gyrogliders al verkocht in 73 verschillende landen. De eerste Nederlander met een gyro-glider is de chauffeur Leon Leenders uit Sittard, die zich met zijn PH-257 achter een auto liet opslepen op het vliegveld van Zuid-Limburg bij Maastricht. Acht maanden heeft hij over de bouw van zijn toestel gedaan. Het weegt ongeveer 45 kilo en de rotor heeft een diameter van 6 meter. Het toestel komt los bij een snelheid van 40 km per uur.

Leon heeft een hoogte van wel 100 meter gehaald en heeft nu een motor ingebouwd, om op eigen kracht te kunnen starten.

Ook andere Nederlanders experimenteren met gyro-gliders. Misschien is het wel de sport van de toekomst.

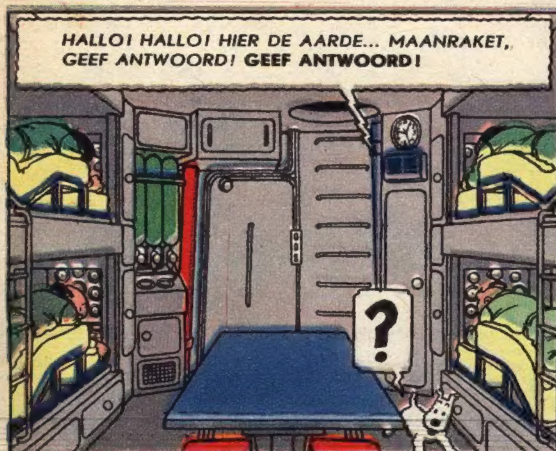
door
Hugo Hooftman

KUIFJE in MANNEN OP DE MAAN

door HERGÉ

De raket is met Kuifje en onze vrienden op weg naar de maan. De aarde wacht...

WORDT VERVOLGD

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen *f* 4,55 per 13 nummers. Giro 11 91 31).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

